

Kjøbenhavn, og derfor ere de Repræsentanter for Kjøbenhavn. Men det er efter min Mening et meget slet Argument. Hvis det virkelig havde noget paa sig og man vilde følge dette Argument, vilde Resultatet blive dette, at Landet hurtigst mulig skød alle de Rigsdagsmænd fra sig, som vare bosatte i Kjøbenhavn. Jeg tror ogsaa, at Landet kunde taale det og vedkommende Rigsdagsmænd ogsaa, i ethvert Tilfælde maatte de finde sig deri. Men hvad vilde Resultatet blive, hvis Landet fulgte denne Opfordring til ikke at tage nogen Rigsdagsmand, som boede i Kjøbenhavn? Det vilde blive den, at Kjøbenhavn ikke fik flere Rigsdagsmænd i Tinget end netop saa mange, som Byen efter Valgkredsens Antal skulde have, og hvad betyder saa det Argument, man har søgt i, at saa mange Rigsdagsmænd bo i Kjøbenhavn? De bo der jo saa ikke længere, hvis denne Fordring følges fra Landets Side. Nej, denne Indvending om, at saa mange Rigsdagsmænd fra Landet bo i Kjøbenhavn, maatte snarere føre til noget andet, nemlig til, at man indførte et Slags Stavnbaand, hvad Valget angaar, og at man med Hentyk til Folketingskredsene forlangte det samme som over for Landstingskredsene, nemlig at Repræsentanterne skulde være bosatte i deres Kreds. Men saa vilde man ramme ikke blot dem, som bo i Kjøbenhavn, men ogsaa dem, der bo andre Steder uden for deres Valgkreds. Saa vilde for Eksempel ikke det ærede Medlem, jeg ser derovre, kunne bo i Rødby og være valgt i Bogense (M. Nielsen) og heller ikke kunde det ærede Medlem, som jeg ser derhøje, en god Meningsfælle fra Ribe (Bustf), drage til Ribe, naar han bor i Mars og saaledes videre. Dette Argument, som Kjøbenhavn skal stilles tilfreds med, at saa mange Landkredsens Rigsdagsmænd bo her, er et slet Argument, der ikke kan bruges til Retfærdiggørelse af det Forslag, der foreligger her. Det kan bruges som Argument for, at man muligvis skal gaa til et Slags Stavnbaand for Folketingskredsens Vedkommende og ikke til mere. Naar, jeg for min Del vilde ikke se noget saa forstrækeligt i, at man gjorde det, skønt man ganske vist derved vilde komme langt bort fra de Forudsætninger, hvorunder den nuværende Grundlov er vedtagen.

Endelig anføres der et tredje Argument for det foreliggende Flertalsforslag, og det er i Virkeligheden det, som er det væsentligste, det afgørende. Man siger, at hvis man vilde dele Valgkredsene nogenlunde ligelig saaledes, at Kjøbenhavn fik omtrent det samme Antal Kredse som Landet i For-

hold til dets Folkemængde, vilde der derved indtræde en ubehagelig Forskydning i Repræsentationen. Ja, det er meget rigtigt; men dertil er der intet at sige. Naar vi have den almindelige Valgret, naar enhver myndig Mand paa 30 Aar har sin Valgret, og naar det uden Tvivl har været Grundlovens Mening, at den ene Stemme skal være lige saa god som den anden og den anden Stemme lige saa god som den ene, hvad enten vedkommende bor i Slagen, i Kjøbenhavn eller hvor som helst, kan man ikke komme bort fra, at en ligelig Fordeling er det eneste retfærdige. Har Befolkningen forskudt sig, saa er det nødvendigt, at Valgretten ogsaa maa forskyde sig. Det kan jo være ubehageligt nok for de ærede Repræsentanter, som mene, at Landet og Landbo-interesser kun kunne fremmes ved, at der — noget paa tværs af Grundloven — opretholdes en stærk Landborepræsentation. Men jeg tror i Virkeligheden, at det er en farlig Vej, det ærede Medlem er inde paa. Jeg tror, at det er den Slags Uretfærdighed, som med Tiden vil hæve sig, og jeg skønner heller ikke, hvad det ærede Medlem vil kunne vinde derved i Længden. Det vil blive ganske umuligt at modstaa et bestemt Krav om en retfærdig Fordeling af Valgkredsene paa Basis af den nuværende Grundlov, medmindre man da gaar til en Forandring af Grundloven. Men selv om man ikke gør det, selv om man hævder, hvad den højt ærede Indenrigsminister gør med stor Styrke, at Grundlovens § 32 bør staa uforandret trods det, der foretages her, kan man efter min Mening ikke forsvare, hvad der her sker. Utsaa, ud fra Retfærdighedens Standpunkt synes dette mig ikke paa nogen Maade fornuftigt, og jeg forstår ikke, hvorfor det ærede Medlem fra Møen og hans Venner have saa stor Hast med at saa dette Forslag gennemført. Det ærede Medlem fra Møen og hans Venner ere jo Tilhængere af Resultaternes Politik. Det er dem om at gøre at opnaa Resultater, og paa en vis Maade sympatiserer jeg med denne Bestræbelse. Jeg erkender, at vi efter den lange Stilstand i vor Lovgivning meget vel kunde trænge til et Arbejde, der giver Udbytte. Men at tilvejebringe Resultater, der i samme Øjeblik, man tilvejebringer dem, skabe en lige saa stor Utilfredsheit, som der i Forvejen er, i alt Fald en lignende, forekommer mig at være en lidet tilfredsstillende Opgave for det ærede Medlem fra Møen. Naar det ærede Medlem og hans Venner ville løse Opgaver, forekommer det mig, at de burde lægge an paa at løse dem saaledes, at de ogsaa ere løste, og ikke saaledes, at man Dagen efter hører de samme Krav paa